

KÁNTOR ZSOLT

Biblia.hu

*A tíz csapás paradigmáját
ma minden teológus előhúzza a zsákból.
Hogy Egyiptom a halál kultúrája
és a nyugat ama létezési index.
Pedig nem. Európa ma a halál kultúrája
és Egyiptom békét kötött Istennel
Izraelen keresztül. A nyugat megbukott,
nincs sokasodás, mondhatni: a fejlődés
megállt. Közel-, és távol kelet gazdagodik,
a kondratyevi ciklus meg bedarálja a demokráciát.
A búza és a tönköly később érnek.
Az idő lefekszik és alszik egy évig?
Amíg ez így van, a nyelvnek kell telnie,
ő a helyettes idő. És a nyelv végzi a takarítást,
ami elmúlt, azt apróra granulálja.
Kis hangok, szó-csutkák, emlék-fragmentumok
lebegnek éjjel a fejünk fölött.
Mi meg bűvárruhában, alulról nézegetjük,
mi hogyan foszlik szét a felszínen?
Igen. Írja a csevegő társ, az ágy.
Mert álmunkban a tárgyak értenek meg.
Ők tudják kitalálni, mit akarunk olyan
lassan, ahogy elindulunk a sötétben,
mint nyaraló turisták a Holdra.
Nem viszünk semmit, csak a testünket,
két utcán bekanyarodunk, akkor vesszük
észre, félmeztelenek vagyunk. Te is,
Én is. Gyorsan kérünk egy lepedőt Neked,
az ablakon kikönyöklő nénitől, aki anyád.
Az időt közben vödrökbe merik a rendőrök,
Osztyák a járókelőknek. De van már zacskós
kiszerelesű idő is, mondd és végre*

*mosolyogsz. Te Pesten ébredsz én meg
a szállodában. Szinte szó szerint ugyanazt
álmodtuk. Megnézed az árpa* kalászos...
kezdetű sort a konkordanciádban: ige.
Fantasztikus egybeesés, ugyanakkor jelent
valamit. Érés korszakba jutott a lét.*

Tudat-rezidencia

JACQUES ROUBAUD – CITÁTUMOK

*Mint az éter
Érthetetlen és láthatatlan jelmezének bélése
Az idő
Szenilis kronosz
Nem szűnik meg számomra mert nem is volt
Számára én sem jelentek semmit mert nincs most sem
Csak a beszéd alapozza meg
Egyébként nem tud rám nézni az idő nem tud letojni
Nem madár az idő amely repked a gallyakon
És tőle reszketnek a levéltetvek a korcsolyapályán
Nem papagáj az idő aki Argentínában
Egy aloé vera kókadt árnyai alatt
A plakáttól tarka hirdetőoszlop tövében
Mosakszik
Nem kitapintható az idő mint a méhnyak
Nem nőgyógyász az idő aki ráatalál egy cisztára
Nem belgyógyász nem vadőr akinek puskája elsül
Az idő még csak nem is egy hely
Az idő le van jegelve mint a mirelit csirke
Mondja a filozófus a kulturális műsorban
Semmit nem mond ezzel a bölcsélet is csak melléfog
Hamisan játszik minden fogalom
Szeretni téged az sem idő megmozdítani benned*

* 2 Mózes 9.31.

Valami mozdíthatatlant az talán valami –
 Combjaidat kezeimmel megszorítani
 Áthelyezni egy regény kronológiája szerint
 Egy másik pózba egy másik ágyra ölbe venni téged
 Az is csak időtlen források buzgó árvát indítja el
 Hormonok pezsgését
 Az sem az idő

A lélek egy gramm hópihe

Murva, repce, kapor:
 illatok, tegnap, valahol.

Bár a mondattan zakatol,
 a nyelvtan mellette csahol.

Az ige, mint egy magzat, nőttön nő.
 Ha páska-vért lát, menekül az Öldöklő.

A magad ura nem lehetsz, lásd be,
 rászorulsz, ráeszmélsz! Fáj-e?

Vétkeid karanténja: virtuális. Eláll-e?
 Akkor Isten áldjon. Zárd be.

Stop. A murva forró, autók nincsenek.
 Kavicsot dobsz. Nézegeted a fényeket.

Majd egy kúthoz érsz. Jó az Úr.
 Egy pillanatig tart a múlt.

Az élet, mint egy burok, a versre nő,
 rárakódnak szöszök, pihék, hajak.
 Szálanként fonod, szövöd:
 fragmentumokból lagymatag.

*Mindenen átsüt a szőnyegminta,
mint Henry James emléke az imán.
Mégis csak az én tenyeremtől
melegszik át a Bibliám.*

*És a műholdakat átjárja
a bűnről szóló tanítás.
Isten a karnagy, ez nem vitás!*

A forma

Hol a megfontoltság, a körültekintés, az előrelátás? Hol a kitapogatás lassú nyugalma? Amikor az ötletesség elsül, az útmutatás késik, a tanítás süket, a siker kicseng, de nem veszi fel senki. A segítség, a jó tanács távolról figyel, a megáll e önmagában a bölcsesség, mint rutin? A leleményesség kiformalódna, de hirtelen túlcsoordul. Az irgalom, a kegyelem viszont aktív, a hála, a jó indulat működik, a szorgalom, az odaadás beindul, a tanulás kezd összeállni. A lélek kész, de az akarat lusta, az érzékek, a gondolkodás próbálnak artikulálódni, az ész az ösztönök helyett is megszövi a fátylakat. A test remeg, a vér pezseg, az inak megfeszülnek, a hús borzong, az idegek vibrálnak, a zsigerekben méhecskék csiklandozása, a csontokban forróság. Mi van ilyenkor?